

Naša Anka.

*Umrla je Anka... Kot cvetka zvenela
pod koso je smrti, a v raj poletela
je dušica njena nedolžna...*

*In tam jo nebeški je otec sprejel,
na rami srebrni ji krilci pripel,
med angelce jo je uvrstil...*

*Ej, Anka, kako je prej bilo prijazno
pri nas in veselo, a zdaj je tak prazno
in pušto in hladno kot v grobnici črnil*

Kanarček tvoj vtihnil je — nič več ne poje,
odkar ne negujejo ročke ga tvoje,
pozabil je vse melodije.

A lilije v vrtu in druge cvetice
otožno povešajo svoje glavice,
odkar jih več ti ne zalivaš!

Odšla si za vedno — pustila igrače
in punčke si svoje, a mamica plače
po tebi ob grobu preranem...

Kdo s punčkami tvojimi zdaj se igral bo?
Kdo v postelji tvoji premeški zdaj spal bo?
Kdo krajšal zdaj dneve nam bo dolgočasne?

Oj, Anka, tako te pogrešamo vsil!
Z odhodom zadala ti rano nam si,
ki nikdar se več ne zaceli!...

Vladislav.

Jesenska slutnja.

Na jasne poljane
priplavali sivi mrakovi,
v tihotne lesove
prihruli so bučni vetrovi.

In sivi mrakovi
nebeško so solnce zakrili,
in bučni vetrovi
mladosti so spev preglušili.

In tožne poljane
v bojazni so bolni vzdrhtele,
in v plašne lesove
so pesemce žalne zavele.

In v duši je vzknila
prečudna bolest in tesnoba,
in v njo je dehnila
minljivosti slutnja in groba...

Miroslav Kunčič.

